

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **Mikulovská rozvojová s.r.o.**, se sídlem Náměstí 158/1, Mikulov, zastoupené Mgr. Antonínem Strouhalem, advokátem, se sídlem Dvořákova 4, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 27. 9. 2012, č. j. 13987/12-1302-708158, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 10. 10. 2014, č. j. 30 Af 122/2012 - 97,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně (dále jen „odvolací orgán“). Rozhodnutím odvolacího orgánu ze dne 27. 9. 2012, č. j. 13987/12-1302-708158, byl změněn k odvolání stěžovatelky dodatečný platební výměr Finančního úřadu v Mikulově (dále jen „správce daně“) ze dne 20. 6. 2011, č. j. 38573/11/300970708346, kterým byla stěžovatelce doměřena daň z přidané hodnoty (dále též „DPH“) za zdaňovací období červenec 2009 ve výši 32 604 Kč a současně bylo sděleno, že vznikla zákonná povinnost uhradit penále v částce 6520 Kč tak, že dodatečně vyměřená daň byla snížena na částku 31 283 Kč a penále na částku 6257 Kč.

[2] Hlavní spornou otázkou v projednávané věci je, zda stěžovatelka mohla za uskutečněná zdanitelná plnění spočívající v realizaci (zajištění) akcí „Rádia Blaník“, „Folkový večer“ a „Rocková noc“ účtovat sníženou sazbu DPH, či nikoliv.

[3] Krajský soud k námitce, že o vyměření daně bylo v projednávané věci rozhodováno v rozporu se zákonem opakovaně, aniž bylo předcházející rozhodnutí správce daně zákonným způsobem zrušeno, konstatoval, že právní moc dosavadního platebního výměru nebránila správci daně vydat dodatečný platební výměr. Vyšel při tom z příslušné právní úpravy i judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 17. 4. 2008, č. j. 2 Afs 71/2007 - 60, a ze dne 3. 2. 2005, č. j. 2 Afs 80/2004 - 72, publ. pod č. 547/2005 Sb. NSS). Dále soud konstatoval, že na službu poskytnutou stěžovatelkou, spočívající v zajištění kulturní akce, nelze uplatnit sníženou sazbu daně. Ona snížená sazba DPH by mohla být uplatněna pouze v případě vstupného, tedy v případě poskytnutí oprávnění ke vstupu na kulturní akci. Služba poskytnutá městu Mikulov není službou spočívající v poskytnutí práva pro město Mikulov ke vstupu na kulturní akci (město Mikulov bylo jejím pořadatelem).

[4] Soud nepřisvědčil ani obecné námitce, že napadená rozhodnutí byla vydána na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu a neúplného dokazování. Dle soudu veškeré relevantní skutkové okolnosti byly správcem daně i odvolacím orgánem řádně zjištěny. Na základě listin předložených stěžovatelkou správní orgány dovodily, že nebyla poskytnuta městu Mikulov služba, u níž by se uplatnila snížená sazba; s tímto závěrem se soud ztotožnil. K námitkám týkajícím se nepřihlídnutí k předávacím protokolům, které prokazují předání vstupenek na akci městu Mikulov, soud uvedl, že odvolací orgán nezpochybnil skutečnost, která má z tohoto důkazu vyplývat, tedy že došlo k předání vstupenek městu Mikulov, ovšem tato skutečnost neprokazovala oprávněnost uplatnění snížené sazby DPH. Totéž hodnocení se týká i navrhované svědecké výpovědi p. D.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Stěžovatelka brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Má za to, že soud nesprávně posoudil právní otázky. Došlo i k vadám řízení, protože skutková podstata, z níž soud vycházel, nemá oporu ve spisech a je s nimi v rozporu, byl porušen zákon o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost.

[6] Namítá nezákonnost napadeného správního rozhodnutí, neboť jím bylo rozhodnuto o věci již pravomocně rozhodnuté. Daň byla již jednou vyměřena. Nyní bylo o stejné věci rozhodnuto opakovaně, a to aniž by bylo předcházející pravomocné rozhodnutí správce daně zrušeno cestou řádných či mimořádných opravných prostředků. Došlo tak k opětovnému vyměření daně.

[7] Dále stěžovatelka namítla, že žalovaný v napadeném rozhodnutí dochází k nesprávným právním závěrům, že poskytnuté služby spadají do základní sazby daně. Stěžovatelka pro město Mikulov na základě smlouvy o zajišťování kulturních akcí ze dne 1. 1. 2009 a smlouvy o dílo ze dne 2. 4. 2009 v daném období uspořádala kulturní akce „Rádia Blaník“, „Folkový večer“ a „Rocková noc“, na které oprávnění vstupu, tedy vstupné, převedla za úplatu na město Mikulov. Dle přílohy 2 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o dani z přidané hodnoty“), je do snížené sazby daně řazeno plnění spočívající v poskytnutí oprávnění ke vstupu na kulturní akce. V této souvislosti stěžovatelka odkazuje i na znění odst. 7 přílohy č. III. směrnice Rady č. 2006/112/ES ze dne

pokračování

28. 11. 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty (dále jen „směrnice 2006/112“), který stanoví, že předmětem snížené sazby daně mohou být mj. i „*oprávnění ke vstupu na představení, do divadel, do cirkusů, na trhy a veletrhy, do zábavních parků, na koncerty, do muzeí, do zoologických zahrad, do kin, na výstavy a na podobné kulturní události nebo do podobných kulturních zařízení*“. Jelikož v rámci posuzovaného plnění stěžovatelka oprávnění ke vstupu převedla za úplaty na město Mikulov, toto plnění podléhá snížené sazbě daně.

[8] Poukazuje na to, že převážná část plnění fakturovaného městu Mikulov spočívala v tzv. „přefakturaci“ služeb odebraných od příslušných dodavatelů (kulturní vystoupení uměleckých souborů a skupin apod.). Tito dodavatelé rovněž poskytovali a fakturovali svá plnění ve snížené sazbě daně. Je tedy zřejmé, že i v případě přímé fakturace městu Mikulov by z těchto plnění byla odvedena snížená sazba daně. Z tohoto důvodu je třeba na posuzované plnění vztáhnout sníženou sazbu daně.

[9] Správce daně praxi stěžovatelky, tj. zaúčtování posuzovaných plnění ve snížené sazbě daně, již potvrdil, a to rozhodnutím ze dne 12. 12. 2007, č. j. 40269/07/300970/3153, kterým plně vyhověl jejímu odvolání a aproboval sníženou sazbu daně u plnění stejného charakteru jako v posuzované věci. Následná změna praxe správce daně byla nepředvídatelná, čímž došlo k zásahu do stěžovatelčina legitimního očekávání. Nesouhlasí s názorem krajského soudu o nemožnosti přihlídnout k této námitce, neboť ji považuje za rozšíření námitky ve věci nepřipustného opakovaného vyměření.

[10] Poslední kasační námitka spočívá v tom, že správce daně a žalovaný v řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí postupovali v rozporu se základními zásadami dokazování. Nebyl proveden podstatný důkaz spočívající ve výslechu svědkyně J. D. Nebylo přihlídnuto k předávacím protokolům prokazujících předání vstupenek na akci městu Mikulov. Správce daně neprokázal existenci jakýchkoli skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost a správnost stěžovatelčiných účetních záznamů.

[11] Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[12] Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný uvádí, že se ztotožňuje se závěry krajského soudu. Ohledně námitky opakovaného vyměření daně poukázal na § 143 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „daňový řád“), který stanoví, že ukončený a pravomocný výsledek vyměřovacího řízení není překážkou doměření daně, děje-li se doměření na základě daňové kontroly. K použitelné sazbě daně na posuzované plnění uvedl, že stěžovatelka kulturní akci uspořádala, nevybírala na ni ale vstupné od jednotlivých návštěvníků. Nic na tom nemění ani nesporný fakt, že vlastnila vstupenky, které předala městu Mikulov. Výběr vstupného ale nerealizovala, a tak neposkytla službu podléhající snížené sazbě daně.

[13] K namítané nedostatečnosti zjištění skutkového stavu žalovaný uvedl, že provedení navrhovaných důkazů by bylo nadbytečné. Mezi účastníky není sporné to, zda stěžovatelka městu předala listinné vstupenky, které byly dále prodávány. Sporná není účetní evidence stěžovatelky, ale právní posouzení toho, jaká sazba daně se na poskytované služby vztahuje.

[14] Ze všech uvedených důvodů navrhuje kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[16] Předně je třeba uvést, že Nejvyšší správní soud se obdobnými kasačními stížnostmi stěžovatelky již několikrát zabýval, a to např. v rozsudku ze dne 15. 1. 2015, č. j. 9 Afs 302/2014 – 47 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Za situace, kdy se skutkový i právní stav podstatně neliší (jediná odlišnost této věci spočívá v tom, že se týká daně doměřené za následující zdaňovací období) a argumenty předestřené v kasační stížnosti jsou identické, nemá Nejvyšší správní soud žádný rozumný důvod revidovat svůj setrvalý právní názor vyjádřený v citovaném rozsudku.

[17] K námitce, že dodatečným platebním výměrem bylo nezákonně rozhodnuto o věci již jednou pravomocně rozhodnuté, lze uvést, že dle § 46 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), platí, že „*zjistí-li správce daně po vyměření daně, že tato stanovená daňová povinnost je nesprávně nižší oproti zákonné daňové povinnosti, dodatečně daně vyměří ve výši rozdílu mezi daní původně vyměřenou a daní stanovenou, a to dodatečným platebním výměrem, a takto dodatečně stanovenou daň současně předečte.*“ Dále se v tomto ustanovení uvádí, že „*právní moc rozhodnutí o původním vyměření daně není jejím dodatečnému stanovení na překážku*“. Obdobnou úpravu obsahuje i daňový řád. Z ustanovení § 143 odst. 1 vyplývá, že „*daň lze doměřit na základě dodatečného daňového příznání nebo dodatečného vyúčtování, nebo z moci úřední. Právní moc dosavadních rozhodnutí o stanovení daně není jejím doměření na překážku*“. Odstavec 3 téhož ustanovení zase říká, že „*k doměření z moci úřední může dojít pouze na základě výsledku daňové kontroly*[...]“.

[18] Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že dne 26. 8. 2009 správce daně vyměřil stěžovatelce postupem dle § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků daňovou povinnost za zdaňovací období červenec 2009 v souladu s údaji deklarovanými v příznání k dani z přidané hodnoty. Dne 13. 7. 2010 správce daně u stěžovatelky zahájil daňovou kontrolu (mimo jiné) daně z přidané hodnoty i za právě posuzované zdaňovací období. Daňová kontrola byla zahájena ještě za účinnosti zákona o správě daní a poplatků, v jejím průběhu však dnem 1. 1. 2011 vstoupil v účinnost daňový řád. Jelikož dle § 264 odst. 1 daňového řádu se daňová řízení zahájená za účinnosti předešlé právní úpravy dokončí dle daňového řádu, daňová kontrola byla dokončena již dle této právní úpravy. Na základě výsledků kontroly správce daně stěžovatelce dodatečným platebním výměrem ze dne 20. 6. 2011 doměřil za posuzované období u konkrétních plnění poskytovaných městu Mikulov daň z přidané hodnoty, a to ve výši rozdílu mezi základní a stěžovatelkou původně uplatňovanou sníženou sazbou. Zároveň s tím jí uložil povinnost uhradit penále.

[19] Postup správce daně na základě citované právní úpravy nelze hodnotit jako nezákonný. Správce daně při daňové kontrole zjistil, že stěžovatelka u určitých plnění nesprávně uplatňovala daň ve snížené sazbě, ačkoliv jí fakturovaná plnění podléhala základní sazbě daně. Oba aplikovatelné procesní předpisy možnost dodatečného vyměření daně dovolují, a to ve výši zjištěného rozdílu oproti dříve vyměřené dani. Daňový řád využití této možnosti z moci úřední váže na podmínku, že k doměření dojde na základě výsledků daňové kontroly. Tato podmínka

pokračování

v posuzovaném případě byla splněna. Správce daně se tedy nezákonného postupu nedopustil, což krajský soud správně aproboval.

[20] Stěžovatelka dále namítá, že sporné služby podléhají snížené sazbě daně, neboť fakticky šlo o služby spočívající v oprávnění vstupu na kulturní akce.

[21] Dle § 47 odst. 4 zákona o dani z přidané hodnoty se u služeb uvedených v příloze č. 2 uplatňuje snížená sazba daně. V této příloze je stanoveno, že snížené sazbě daně podléhají mj. i vstupné na koncerty, filmová a divadelní představení, ohňostroje, výstavy, vyhlídkové věže, do zábavných parků, cirkusů, muzeí, zoologických a botanických zahrad, historických objektů a na podobné kulturní události. Dále se v této příloze stanoví, že pro uplatnění snížené sazby daně se používá Standardní klasifikace produkce (SKP) platná k 1. 1. 2003.

[22] Uvedené ustanovení § 47 odst. 4 zákona o dani z přidané hodnoty transponuje čl. 98 odst. 2 směrnice 2006/112. Tento článek stanoví, že snížené sazby daně mohou být uplatňovány pouze u těch kategorií poskytnutých služeb, které jsou uvedeny v příloze III. směrnice. Z bodu 7 této přílohy vyplývá, že předmětem snížené sazby daně může být oprávnění ke vstupu na představení, do divadel, na trhy a veletrhy, do zábavních parků, na koncerty, do muzeí, do zoologických zahrad, do kin, na výstavy a na podobné kulturní události nebo do podobných kulturních zařízení.

[23] Mezi stranami je nesporné, že mezi stěžovatelkou jako dodavatelem a městem Mikulov jako objednatelkou byla dne 1. 1. 2009 uzavřena smlouva o zajišťování kulturních akcí. Předmětem smlouvy je závazek dodavatele zajistit pro odběratele programově, organizačně a finančně kulturní a společenské akce, vykonávat další veškeré potřebné činnosti s tímto související podle jeho požadavků. Dále bylo mezi stranami ujednáno, že poskytovatel služby provede objednateli vyúčtování ve sjednané a stanovené ceně (ve výši nákladů), a to vždy po skončení jednotlivé akce. Účastníci řízení rovněž nespochybňují, že stěžovatelka předala městu Mikulov vstupenky na zabezpečené akce a nevykonávala přímý prodej vstupenek návštěvníkům akcí.

[24] Za stěžejní pro posouzení věci považuje soud to, že obsahem poskytovaných služeb bylo zajištění programu akce, výběr hudebních a kulturních produkcí, zábav a zařízení, propagace, návrhy a realizace výzdoby, veřejný pořádek a čistota, pořadatelská služba a další související služby. Stěžovatelka fakturovala vždy za realizaci celé akce. Přílohou faktur byl soubor různých služeb, u kterých stěžovatelka uplatňovala základní i sníženou sazbu.

[25] Sporná zdanitelná plnění proto nejsou službou spočívající v poskytnutí práva objednateli ke vstupu na kulturní akce, ani přímým prodejem vstupenek na kulturní akce, ani pouhým obstaráním vstupenek na tyto akce; ostatně město Mikulov bylo pořadatelem těchto kulturních akcí. Předmětem služeb, poskytovaných stěžovatelkou za úplatu městu Mikulov, bylo celkové organizační zabezpečení ve smlouvách uvedených akcí. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že součástí objednané služby, tj. organizačního zabezpečení akcí, bylo i zajištění tisku vstupenek a jejich následné předání městu k distribuci.

[26] Správní orgány nepochybily ani v tom, že neprovedly stěžovatelkou navržený důkaz výsledkem svědka, který měl prokázat právě faktické předání vstupenek městu Mikulov. Tato skutečnost jednak nebyla sporná a zejména sama o sobě není pro posuzování právní otázky, jaká sazba daně se na službu sjednanou mezi stěžovatelkou a městem Mikulov vztahuje, určující. Skutkový stav byl zjištěn dostatečně.

[27] Namítané porušení legitimního očekávání a nepředvídatelné změny správní praxe stěžovatelka v žalobě neuplatnila. Za uplatnění této námitky nelze považovat vyjádření stěžovatelky uvedené na vysvětlenou při jednání před krajským soudem, že předchozí přijetí daňového přiznání správcem daně považovala za normu. Další argumentace ohledně změny praxe správního orgánu a jejího zasažení do stěžovatelčích práv v žalobě chybí. Stěžovatelka tedy námitku porušení legitimního očekávání před krajským soudem neuplatnila, ač tak učinit mohla. Tato kasační námitka není ani rozhojněním včas uplatněné žalobní námitky týkající se neoprávněného dvojího zdanění, resp. nemožnosti doměřit daň. Jedná se o zcela samostatné námitky, které spolu žádným způsobem nesouvisí. Namítá-li stěžovatelka porušení legitimního očekávání až v kasační stížnosti, je taková námitka ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustná.

[28] Stejným pohledem je nutné posuzovat i námitku stěžovatelky, že převážná část plnění fakturovaného městu Mikulov spočívala v tzv. "přefakturaci" služeb odebraných od příslušných dodavatelů. S ohledem na to, že tato námitka nebyla vznesena v řízení před krajským soudem, nemohl se jejím posouzením dle § 104 odst. 4 s. ř. s. soud zabývat.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[30] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[31] Žalovaný požadoval paušální náhradu nákladů ve výši 300 Kč v souvislosti s jedním úkonem právní služby, spočívajícím v písemném vyjádření ke kasační stížnosti podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný dovodil, že má nárok na paušální náhradu nákladů na základě § 36 odst. 1 s. ř. s. a nálezů Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13.

[32] K návrhu žalovaného Nejvyšší správní soud konstatuje, že rovnost účastníků řízení podle § 36 odst. 1 s. ř. s. není nikterak narušena, pokud žalovanému správnímu orgánu není v soudním řízení správním, ve kterém měl plný úspěch, přiznána paušální náhrada nákladů řízení. Ve smyslu § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu náleží náhrada hotových výdajů účelně vynaložených v souvislosti s poskytnutím právní služby advokátovi, přičemž nedohodl-li se advokát s klientem na jiné paušální částce, činí tato částka 300 Kč za jeden úkon právní služby. Podle nálezů Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, „[z]ásadu rovnosti účastníků řízení ve smyslu článku 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod naplňuje přiznání paušální náhrady coby náhrady hotových výdajů podle jejich demonstračního výčtu v § 137 odst. 1 občanského soudního řádu i účastníkovi řízení, který advokátem zastoupen není, a to v situacích, v nichž by účastníkovi řízení zastoupenému advokátem byla přiznána taková náhrada podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu.“ A contrario z citovaného nálezů Ústavního soudu vyplývá, že paušální náhradu nákladů nelze přiznat účastníku řízení, pokud by mu paušální náhrada nákladů nepříslušela ani při zastoupení advokátem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, č. j. 4 As 220/2014 - 20).

pokračování

[33] Taková situace zcela jednoznačně nastala v nyní posuzované věci. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2007, č. j. 6 As 40/2006 - 87, publ. pod č. 1260/2007 Sb. NSS, „(...) v případě, že v soudním řízení správním vystupuje jako účastník orgán veřejné správy v oboru své působnosti, není v zásadě důvodně vynaloženým nákladem, pokud se v takovém řízení nechá zastoupit. (...) Stejně tak Vrchní soud v Praze konstatoval, že povinnost správního úřadu jím vydané rozhodnutí hájit na soudě proti správní žalobě představuje samozřejmou součástí povinností plynoucí z běžné správní agendy. Nelze proto spravedlivě žádat na žalobci, aby hradil náklady, vzniklé tím, že správní úřad udělil k zastupování plnou moc advokátovi (srov. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 1. 1998, č. j. 6 A 90/96 - 23).“ Podle citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu by žalovanému nemohla být přiznána paušální náhrada nákladů, pokud by byl zastoupen advokátem, a proto ve smyslu citovaného nálezu Ústavního soudu mu tato náhrada nemůže být přiznána ani v případě, kdy zastoupen není.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. ledna 2015

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu